

Harutátturinn

1.

Nú harutíðin komin er,
hvör maður tá við byrsuni fer,
sum har'haga man eiga;
Og haran, sum sat undir fjallatrom,
hon varði ei, at maður kom
við byrsu hana at veiða.

2.

Árla á morgni at gera seg til,
hann klæðir seg í, fer út eitt bil
sínar felagar frá at boða.
“Hoyr, sov ei longur, men kom avstað,
eg vænti, vit fáa fong í dag,
brátt sólin í eystri man roða”.

3.

Matin í hít hann letur í,
patrónir í belti hann setur í
og fetilin bindur um herðar.
Við byrsu í hond teir fara avstað;
tann hálvvaksni drongur í góðum lag,
tí hann slapp við at bera.

4.

Leiðina halda teir burtur í haga,
langt, langt burtur í fjøll, ið daga
upp móti himinum háa.
“Gakk tú í neðra, eg fari har
at seta meg har niðan í skarð,
har vænti eg onkra at fáa.

5.

So small eitt skot, har renna tvær,
og saktans munnu tær koma nær,
tær seta seg stundum at hyggja;
so renna tær aftur við miklari ferð,
eg kvírrur siti, nú byrsumál er;
ein fyri hvørt skotið man liggja.

6.

So ganga vit allir rað á rað,
tað stuttligt er ein slíkan dag,
títt munna sotini smella.
Haran, sum fyrr hevði sitið so glað,
hjarthkipt undan nú rennur avstað,
og tíðum tær munnu fella.

7.

Nú síggi eg har, har situr ein,
á setri fyri holu við ein stein,
komi eg nær, eg skjóti.
Hon situr har so fríð og svinn,
kann henda hon fer í holuna inn,
tá hana eg niður bróti.

8.

So taki eg um aftur bein
dragi hana út, slái høvdið í stein,
soleiðis teir plaga at gera.
Summir brúka krók og haka
til harur út úr holu at taka;
ein rovveiða víst man vera.

9.

Ein onnur bæði príð og stór,
so lættliga upp um sýn hon fór,
men tað man einki gera.
Vit bera tað saktans so í lag,
vit fáa hana ein annan dag,
tá góð hon okkum man vera.

10.

So hava vit brátt um hagan gingið,
og nógvar harur vit hava fingið,
í fetilin vit tær knýta.
Man veiðudagurin goður vera,
so harurnar heim til húsa vit bera,
har vit tær skulu býta.

11.

Um nógvar dagar í hagan tú gekk,
ei allar harur av døgum tú fekk,
so væl tær seg duga at fjala.
Nei, nøringur var til næsta ár,
far tær í hagan komandi vár,
har sært tú ungarnar spæla.

12.

“O, kom brátt, kom brátt nýggja ár,”
so sigur haran, so nærkast vár;
við árinum tíðin er úti.
“So kann eg aftur um fjøll og líð
ferðast í friði til næstu tíð,
og einki fáa eg krútið.”

Hjalmar Petersen.